

“Els prejudicis respecte a la música catalana van desapareixent”

MÚSICA GLOBAL

“Hi ha molts paral·lelismes entre la costura, l'amor i la manufactura d'un disc”

Beth Rodergas (Súria, Bages, 1981) compara la creació d'un disc amb el procés artesà de la costura, o amb la construcció d'un amor. Amb aquesta idea inicial, la cantant presenta ‘Segueix-me el fil’, el seu primer disc íntegrament en català.

Quines sensacions us produeix cantar, per fi, en la vostra llengua?

—Fins avui alegries! I més tranquil·litat, suposo que perquè aquí a Catalunya és on em trobo més còmoda i on sento que la gent em coneix més, tant professionalment com personalment. A Espanya molta gent m'ha perdut la pista. Sempre fa una mica de vergonya o vertigen presentar alguna cosa que has fet, i en aquest sentit ser aquí m'aporta serenitat.

—Què us diu que és ara el moment de fer el gran salt cap al català?

—A l'etapa del segon disc ja em ballava la idea pel cap i sabia que el faria

aviat. Vaig veure que enguany seria molt per aquí: em va sorgir l'oportunitat de presentar el concurs *Buscant la Trinca*, a TV3, també he estat al teatre i vaig fer un anunci de la Generalitat. Per tant, vaig tenir el pressentiment que era el millor moment per fer-lo. A més, és ara quan he començat a percebre més presència de música catalana a les ràdios; crec que hi ha una fornada de músics que produeixen coses molt interessants, no com fa uns anys, que l'expressió *música en català* tenia la connotació directa de rock català o d'una música d'autor molt determinada. Aquest prejudici ja ha quedat una mica enrere. Jo sóc la primera que confesso que el tenia, però ara he sentit

coses en català que m'han agradat molt i he decidit tirar-me a la piscina.

—Potser aquest és el disc en què us allunyeu més de la vostra etapa com a concursant d'*Operación Triunfo*, tot i que d'allò ja fa vuit anys. Considereu que encara us pesa l'etiqueta d'ex-concursant?

—Entre els mitjans, sempre hi ha els típics que són molt *moderns* i no et faran un reportatge per aquella etiqueta, clarament. Si en lloc de Beth, amb el mateix disc fos una altra persona, estic segura que no passaria. Així i tot, ho entenc, sobretot que aquesta etiqueta continuï pesant a Espanya, però que em passi a Catalunya em molesta més. En realitat, però, passa poc. De fet, el disc me l'ha produït en Ricky Falkner, que ve d'una escena totalment diferent, alternativa, gairebé l'oposat, i també hi ha la Lyona, que es mou per un ambient que no hi té res a veure.

—Amb tot, quina valoració en feu d'aquella etapa?

—La veritat és que la valoro positivament. Mai no en parlo com d'una

etapa que vulgui esborrar o oblidar. De fet, tampoc no han passat tants anys, només vuit, i és normal que, d'alguna manera, hi continuï lligada. Va ser una etapa d'aprenentatge, d'entrar en un món a través d'una porta molt especial que evidentment no és la que tothom tria. Entenc que és molt fàcil de criticar perquè era com era, però, ja llavors, jo tenia les coses bastant clares i sabia què volia fer i què no, i des de fa cinc anys que ho faig. No puc renegar d'allò perquè seria absurd. Dubto que si no hagués passat per allà avui fos aquí.

—La merceria i l'art de la costura és el leitmotiv de *Segueix-me el fil*. Què va motivar l'elecció d'aquest tema?

—M'agrada cosir. En vaig aprendre fa molts anys, i a casa de la meua mare sempre ha estat molt present. Sóc molt de fer manualitats, sobretot de teixir. Fa uns quants anys que em vaig afeccionar a fer ganxet. Ho tinc molt proper i trobava que donava molt joc a l'hora de compondre. D'una banda, ho relaciono amb l'amor, i amb el fet de tenir cura dels altres, que en certa manera es va perdre per l'egoisme i la impaciència que ens caracteritza. També hi ha la metàfora de cosir per a referir-se a la manufactura d'un disc, que és el mateix procés d'artesanía.

—També heu fet un pas endavant com a compositora encarregant-vos de la meitat del disc.

—Al primer només hi havia una cançó, al segon quatre, i en aquest ja són sis.

—Què les diferencia de les compostes per Marc Parrot, Jaume Pla o Carles Ruiz?

—Diria que les lletres. En totes hi he afegit algun concepte del cosir. Vaig voler demanar cançons de més gent

perquè no em veia prou preparada per a encarregar-me'n totalment. Realment ara em trobo en un moment que em crec allò que faig, i n'estic orgullosa, però m'ha costat d'arribar fins aquí. Fer una bona lletra em sembla molt complicat, no en tinc l'hàbit, com ells, que en fan moltes. Potser les melodies em proven més, però les lletres són una assignatura pendent que tinc, sobretot quan em comparo amb alguns altres cantants. Però al final cadascú té la seva manera de fer. A mi em diuen que sóc molt senzilla i directa, però m'agradaria anar més enllà i no ser tan òbvia. A poc a poc, pràctica, i llegir molt, que això sí que no ho faig. Abans d'anar a dormir, en lloc de llegir faig ganxet.

—Hi ha moments ideals per a escoltar *Segueix-me el fil*?

—Diria que és un disc de sofà, fins al punt que pensant el nom del disc hi veia alguna cosa com *Cançons de sofà i ganxet*. És per escoltar-lo ben acompanyat, còmode al sofà, a la vora del foc o sota una manta, en una masia; amb calidesa.

—A la versió d'iTunes hi apareix una cançó més. Com és que no la vau incloure al disc?

—Bé, és un al·licient més. És una cançó que es diu "Nens del Raval", i a mi m'agradava molt. Més ben dit, en principi havia d'anar al disc. Després, un cop a l'estudi, no la vàiem clara. De manera natural, es va anar quedant apartada, i la vam posar a l'iTunes.

—El disseny del disc i la fotografia són a càrrec de la realitzadora i dissenyadora gràfica Marta Puig (Lyona). Per què vau pensar en ella?

—Ja feia anys que li seguia la pista. Tenim un amic comú, i bé, també compartim l'afecció per les manualitats, i ens

n'hem intercanviades algunes. M'agradava molt i veia clar que volia treballar amb ella. En principi, només havia d'encarregar-se del videoclip però em va proposar de portar també el disseny del disc i les fotos per donar-hi més coherència. N'estic molt orgullosa perquè, independentment del treball d'estudi, en el disseny tot segueix un fil. Les robes que apareixen a la portada del disc són meves, la màquina de cosir que apareix al videoclip és la de la meua àvia, i el balancí l'ha fet la meua cosina. Tot queda lligat i té una significació especial.

—D'on ve la proposta d'incloure el pianet de joguina en alguns temes del disc?

—Vaig veure aquests pianets en una botiga i me'n van enamorar. Vaig posar-me en contacte amb els propietaris de la botiga i els vaig demanar si me'n podien regalar un per enregistrar el disc. Me'n van regalar dos: un s'ha quedat a l'estudi i l'altre el tinc a casa, i és el que ha sortit a les fotos i a tot arreu. M'agradava sobretot estèticament, però després el vam provar, ens va agradar com sonava i l'hi vam incloure.

—A banda de cantar, últimament us hem vist com a actriu i com a presentadora del programa *Buscant la Trinca*, de TV3. Continuareu explotant aquestes noves facetes?

—Allò en què estic més segura i que em fa gaudir més és cantar, però també m'ho passo bé i aprenc molt fent unes altres coses. Em treuen de la monotonia de moure'm sempre per la mateixa branca. Sóc una persona molt inquieta i, generalment, em canso de pressa de les coses. Poder fer teatre i televisió és una oportunitat que havia d'aprofitar. M'agrada poder anar variant...

—Fins al punt que ara també col·laborareu a la banda sonora d'un film. Podeu avançar cap detall del projecte?

—La pel·lícula es diu *Bruc*, del director Daniel Benmayor, i és sobre la llegenda del timbaler del Bruc, del Bages, com jo. El director em va trucar per proposar-me de posar la veu en una de les cançons de la banda sonora. M'agradava el projecte, no he fet mai res de semblant, i em fa molta il·lusió. Ja vaig enregistrar unes proves, i ara toca esperar fins a l'octubre, que és quan s'estrena la pel·lícula.

Segueix-me el fil és el tercer disc de la cantant de Sùria.

Maria Junyent